

SAKSAN TILANNETTA KATSELLESSA

AKSAN poliittinen ja taloudellinen tilanne näyttää ajautuvan yhä ahtaampaan umpikujaan ja tulee päivä päivältä heikommaksi, sairastaessaan suursodan iskemiä haavoja. Hermostuneina, tuntematta huomisen päivän tapahtumia, hallituksessa olevat valtiomiehet vaivaavat päätään ja yrittävät haakea tietä, joka johtaisi edes välilliseen tasapainoon. Mutta yritykset näyttävät toivottomilta. Suunnitelmat, jotka esitetäessä uskotaan hyväksi, tilannetta lieventäviksi, osoittautuvat käytännössä kuitenkin turhiksi, joissakin tapauksissa vahingollisiksikin. Työväenluokan, kansan suuren pohjakerroksen, taloudellinen asema tulee aina vain sietämättömämmäksi. Nälkä ja kurjuus lisääntyvät työttömyyden ohella. Epätoivoiset ja nälkiintyneet joukot hyökkäävät kaduille siellä ja täällä, mellastavat aikansa, kunnes sotilaiden tai poliisien ahdistamina vetäytyvät takaisin luoliinsa, jättäen jälkeensä joitakin kuolleita ja loukkaantuneita.

Muissa, "onnellisimmissa", maissa elävät ihmiset seuraavat kaikkea tuota, toiset tarkemmin ja toivorikkaammin, toiset pintapuolisesti ja osalta epätoivoisina. Sanomisto siitä puhuu yhtä ja toista, muokaten mielipiteitä. Toiset ovat varmoja ja väittävät, että kyllä tilanne siitä selkiää, kunhan löytyy tarmokas ja säälimätön "Mussolini", joka rautaisen kurin avulla alkaa hallitsemaan. Toiset näkevät vallankumouksen elävänä ilmiönä ja antavat julistuksia, joissa kiihottavasti ja epämääräisesti vedotaan maailman työväenluokkaan, jotta tämä rientäisi turvaamaan Saksan proletariaatin "vallankumousta", ikäänkuin se olisi jo tapahtunut. Kaikkea tuota seurattessa täytyy pakostakin kysyä, että todellako Saksan proletariaatti on pääsemässä yhteiskunnallisen elämän herraksi, nousemassa vallankumoukseen, joka tarkoittaa jotain enemmän kuin jonkin poliittisen puolueen tai ryhmän isännyyden alkamista.

Tuollaisen kysymyksen kun me teemme itsellemme ja alamme tarkistamaan Saksan tilannetta, niin täytyy pakostakin nähdä epätoivoa läheisen vallankumouksen suhteen. Me olemme nähneet, eli viimeisten vuosien tapahtumat Saksassa ja muuallakin ovat todenneet, että poliittisen vallan siirtäminen joltakin puolueelta tai ryhmältä toiselle sellaisenaan ei vapauta työväenluokkaa riiston alaisuudesta. Vasta silloin, kun työväenluokka, omain orgaaniensa kautta, pääsee kontrolloeraamaan yhteiskunnallista tuotantoa ja — jakoa, tapahtuu todellinen yhteiskunnallinen vallankumous.

Tuollaisen päämäärän saavuttamiselle eli onnistumiselle täytyy olla käytännöllisiä edellytyksiä, taloudelliseen elämään nähden; täytyy olla rakentavaakin kykyä, eikä vain teoreettista ilmaa ja hävittämiseen käytännöllisiä aseita. Kiihoitustyön ja pis-

Arvottomia markkoja työläisille

timien avulla voidaan nopeasti hävittää ja vallata, mutta hitaasti rakentaa.

Saksan työläiset ovat taloudellisesti järjestyneet suurilukuisemmin kuin minkään muun maan työläiset. Mutta tämä seikka yksinään ei ratkaise kysymystä, joka koskee yhteiskunnallista vallankumousta. Laji ja paljous on kaksi eri asiaa. Jos kaikki nuo, Saksan taloudellisiin järjestöihin kuuluvat työläiset, olisivat kypsiä vallankumouksellisille pyrkimyksille, niin silloin olisi tilanne toivorikas. Mutta niin ei ole asianlaita. Saksan taloudellisiin järjestöihin, jotka suurelta osalta, jollei kokonaan, ovat ammattijärjestöjä, kuuluu suuret joukot työläisiä, jotka ovat vallankumoukseen nähden aivan taantumuskellisia. Aivan samoin kuin muissakin maissa. Voisimme esimerkiksi mainita Amerikan Federation of Laborin. Siinä on jäseniä lopulle kolme miljoonaa, mutta kuinka paljon sellaisia, joita voitaisiin nimittää vallankumouksellisiksi? Hyvin vähän.

Saksan työväenluokka on saanut paljon kärsiä. Totta tuo. Mutta siitä huolimatta siinä vielä voimakkaana elää vallankumoukselliselle työväenliikkeelle haitallinen patriotismi — isänmaallisuushenki. Kommunistit selittävät olevansa vallankumouksellisten liikkeiden etujoukkoja. Noin jos kerran on asiat, niin heiltä voitaisiin toivoa selvää ja esimerkiksi kelpaavaa käsitystä kansallisuuskysymyksissä. Ovatko Saksan kommunistit vapautuneet tuosta patriotismista? Ei, jos vain voimme heidän johtohenkilöitään pitää mittapuuna. Klara Zetkiniä pidetään Saksan kommunistipuolueen yhtenä huomatuimpana ja suurinta luottoa nauttivana henkilönä. Kaikesta tuosta huolimatta häntä voimme pitää oikein tyyppillisenä patrioottina. Sitä

—Demokraattinen vallankumous

todistaa seuraavat hänen lausumat ajatukset:

“Onko ainoatakaan poliittista henkilöä, joka ei huomaisi ranskalaisen imperialismin ennenkuulumattomia rikoksia? Proletaarin Saksa puollustaa Saksan työväenluokan nykyisyyden ja tulevaisuuden perintöä saksalaisen alueen koskemattomuutta puollustaessaan. Tällä hetkellä on kysymyksessä tien salpaaminen ranskalaiselta imperialismitilalta!

Passiivista vastarintaa, josta kansleri on puhunut, voidaan jatkaa vain siinä tapauksessa, että sitä pidetään yllä työtätekevään voimakkaan ja yksimielisen tahdon avulla. Me, kommunistit, olemme aina pitäneet saksalaisen alueen saksalaista kansallisuutta sen nykyaikaisen taloudellisen yhteiskunnan ennakohtona, jonka proletariaatti perii. Tulomme aina tuntemaan ehdotonta kunnioitusta sak-

salaista sivistystä kohtaan. Sillä mikään kulttuuri ei ole niin suuressa määrin vaikutuksiltaan kansainvälistä kuin saksalainen, ja tämä antanee sille erikoisen arvonsa. Nykyisin joutuvat isänmaa ja kulttuuri hallitsevan luokan saaliiksi. Mutta jollemme rakastaisi Saksaa isänmaamme, saksalaisen kulttuurin maana, niin olisimme sen jo aikoja sitten jättäneet ja muuttaneet Venäjälle.”

Mitä väliä on noilla lausunnoilla ja niillä, jotka patriootti Bebel antoi joitakin vuosia ennen maailman suursodan alkamista, eli niillä, jotka suurpatriootti Tainio lausui Suomen eduskunnassa, viime vuonna? Ei mitään. Vähän erilaisia sanoja on käytetty, mutta ajatusten pohjaydin on sama. Mitä väliä työläisiin nähden on Saksan tai Ranskan kapitalisteilla? Ei mitään. Molemmat riistävät niin paljon kuin suinkin mahdollista.

Saksan ja Ranskan kapitalistit parhaillaan rakentavat keskinäisiä sopimuksiaan, yhdistävät etunsa. Jahka kun noiden maiden työläiset oppivat näkemään, että heitä riistää yhdistynyt pääoma, niin he alkavat käsittämään yhteenliittymisen välttämättömyyden. Noin kun tapahtuu, niin silloin häviää tuo patrioottinen kummitus, lakataan puhumasta Saksan ja Ranskan “pyhäksi omaisuudeksi” kuuluvista alueista ja kulttuurista. Aletaan puhumaan työläisten ja kapitalistien eduista. Taistelut tulevat valtioiden rajat jääväviksi luokkataisteluiksi. Keski-Europan kapitalistit ovat paljon enempi kansainvälisiä kuin työläiset ja paljon paremmin järjestyneitä. Siksi he ovat kykeneviä vielä pitämään työläiset kurinsa alaisina ja riistämään heitä.

Tunnustettavasti Saksan sisäinen tilanne kuohtuu tällä kertaa voimakkaasti, mutta valibettavasti siinä pohjalla näkyy mahdottomuus yhteiskunnalliselle vallankumoukselle. Poliittisia kuperkeikkoja voi tapahtua. Mutta työväenluokan lopullinen vapautuminen vaatii suuria tapahtumia ja muutoksia työväenluokan keskuudessa ja heidän orgaaneissaan. Yhteiskunnallisen tuotannon ja jaon hoitaminen vaatii hyvin järjestettyjä ja joustavasti toimivia orgaaneja, jonkalaisia ei vielä ole Saksassa enempää kuin muissakaan maissa. Niiden rakentamiseksi meidän kaikkien täytyy työskennellä suuremmalla huolella ja innostuksella, kuin jonkun poliittisen valankaappauksen saavuttamiseksi, tai jonkun “vihollisen” maahan hyökkäämisen estämiseksi.

